

Ritualet en Gang endnu.

Ud fra en levende Rædsel for at faa „underdanig“ forandret til „underordnet“ — hvilket jeg har grundet Formodning om, at der er Fare for — beder jeg „Kvinden og Samfundet“ om Plads for en Henstilling til Fru Thyra Jensen om at bruge sin Indflydelse til om muligt at hindre dette.

„Underdanig“ indeholder i Forhold til „underordnet“ noget vist — om jeg saa maa sige — over det reelle Liv svævende, som jo faa Mennesker nu tager alvorligt; men „underordnet“, det er til at tage paa med Bælgvanter, det er en skarp Sten, som det daglige Liv vil støde Panden tilblods paa. En Tjener er sin Herre underordnet — en Arbejder sin Arbejdsgiver — en Svend sin Mester — en Kommis sin Chef osv. — er det da saaledes man ønsker Forholdet mellem Mand og Kvinde i Ægteskabet ordnet?

Saa hellere de to Ritualer, som ogsaa har været paa Tale — det gamle og et nyt uden underdanig; dette maa vi hellere hjælpe os med indtil man naar den Opfattelse, at Mand og Kvinde er udgaaet fra Skaberens Haand som to jevnbyrdige, hinanden supplerende Væsner, og at der saaledes hverken kan eller bør være Tale om nogetsomhelst Over- eller Underordningsforhold.

København i April 1907.

Marie Luplau.

I Anledning af „Det, som bør dø“.

I Anledning af Fru Ottosens Svar paa Forfatterinden Thit Jensens lille Artikel her i Bladet, vil jeg kun i Korthed bemærke som en Kendsgerning, at den gifte Kvinde for Loven er stillet uendelig meget uheldigere end den ugifte. Visse- lig har hun nu faaet Adgang til Ægtepagt, naar hun ønsker den, men for utallige Kvinder er dette jo meget for sent, naar de forlængst er gifte, og for de unge Kvinder er det ligefrem et Vove- stykke at forlange den, da de ikke forud kan vide, hvorledes dette Skridt vil blive optaget af den udvalgte. Sæt, han blev fornærmet og trak sig tilbage! Hvilken Ulykke!

Fru O. henviser til Rettigheder, som Kvinderne burde kende, „saa vilde de ogsaa forstaa at benytte dem“.

Jeg antager, at Fruen henpeger til en Lov (Bo-

sondring), som er et Produkt af afdøde Nelles- manns og en anden Jurists Alderdomsvirksomhed. Denne Lov giver gift Kvinde Rettighed til, naar hendes Mand har administreret den fælles Formue saa slet, at det meste af den er gaaet tabt, da at kunne fordre, at Resten af Formuen underlæg- ges hendes Bestyrelse. Dette er i Sandhed at lukke Brønden, naar Barnet er druknet! Hustruen maa nu lade hele det fælles Indbo taksere, dette tinglæses og meddeles i Bladene.

Hvor mange Hustruer har Energi nok til at foretage dette Skridt, som uvægerligt maa medføre et Brud med Manden og paadrage hende Børne- nes, Vennernes og Slægtingenes Indsigelser og Bebrejdelser. En gift Kvinde er som oftest saa indfiltret i sine hjemlige Forhold, at hun lettere kan lade sig helt skille fra Manden, end at be- nytte „Bosondringens“ saakaldte Rettigheder, der frembyder de største Besværligheder.

Der er i Virkeligheden ikke nogen stor Tvang ved den obligatoriske Ægtepagt. Loven kan ikke tvinge den umodne unge Kvinde til at lade en forstandig Pagt oprette; hun kan gaa ind paa meget daarlige Bestemmelser, hvis hun vil.

Loven vil værne om hende, men den kloge Benyttelse af Loven afhænger af hendes egen sunde Sans, hendes Raadgiveres Visdom og hendes Udvalgtes Ridderlighed.

Blot der dog ikke vil opstaa for mange Spalt- ninger blandt vore Kvinder i Anledning af denne Sag, der i sig selv er saa klar! Men desværre er der hos mange Kvinder en decideret Forkærlighed for halve Forholdsregler, hvorved en udmærket Lov standses i sin Udvikling og ender med at blive saa godt som unyttig.

Tusky Christmas.

En international Forening.

„Det nittende Aarhundrede har løst sin Kulturopgave: det var Kulturfolkernes nationale Selvstændiggørelse. Nu banker det tyvende paa Døren og stiller en Opgave: den internationale Forening.“

Vor Tid er de store Sammenslutningers Tid. Trods dybe Skellinjer født af politisk Ufred eller socialt Nag vil Europas Nationer Enhed. Det er en Trang, der ikke længer spores som en dump Minegraven under Jorden, men giver sig Luft i daglyse Flammer. En Verdensbølge, som skyller i stedse videre Ringe omkring sig og river Hjerter- terne med, hvor den kommer, de videst skuende og de varmestfølende.

Alt hvad Mennesketanken skaber, og hvad Haan- den bygger af Snille, det føres ilsnart til hver